

MIROSLAV HOLUB

ΧΕΡΙ ΒΟΗΘΕΙΑΣ

Δώσαμε χέρι δοήθειας στό χορτάρι—
κι έγινε σιτάρι.
Δώσαμε χέρι δοήθειας στή φωτιά—
κι έγινε πύραυλος.

Δισταχτικά,
μὲν προφύλαξη.
Δίνουμε χέρι δοήθειας
σ' ἀνθρώπους,
σὲ κάποιους ἀνθρώπους...

Φ Τ Ε Ρ Α

"Έχουμε
μιά μικροσκοπική ἀνατομία
τῆς φάλαινας
αὐτό
δίνει στὸν
"Ἀνθρώπο
αὐτοπεποιθηση
William Carlos Williams

"Έχουμε
ἔνα χάρτη τοῦ σύμπαντος
γιὰ μικρόδια,
Έχουμε
ένα χάρτη ἐνὸς μικροδίου
γιὰ σύμπαν.

"Έχουμε
ένα Μεγάλο Παίχτη σκακιού
φτειαγμένο ἀπὸ ήλεκτρονικά κυκλώματα.

Μά πάνω ἀπ' δλα
Έχουμε
τὴν Ἰκανότητα
νὰ καθαρίζουμε μπιζέλια,
νὰ πιάνουμε νερὸ στὶς χοῦφτες μας,
νὰ γυρεύουμε
τὴν κατάλληλη δίδα
κάτω ἀπ' τὸ σοφά
γιὰ ὥρες

Λύτο
μᾶς δίνει
φερά.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Τὰ μικρὰ σκούληκια τοῦ πόνου ἀκόμη γλιστροῦσαν
στὸ διάφανο δέρα,
Τὸ τρέμισμα πέθανε κι ἔσθησε καὶ
Κάτι μέσα μας ὑποκλίθηκε βαθιὰ μπροστά
στὸ γεγονὸς τοῦ χειρουργικοῦ τραπεζιοῦ
στὸ γεγονὸς τοῦ παραθύρου
στὸ γεγονὸς τοῦ διαστήματος
στὸ γεγονὸς τοῦ ἀτσαλοῦ
μὲ τὶς τέσσερες λεπίδες.

"Η σιωπὴ ἦταν ἀπαραδίσατη
σὰν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ καθρέφτη.

Μόλο ποὺ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε
Ποῦ κυλοῦσε τὸ αἷμα
Καὶ
"Ἄν ήσουν νεκρὴ ἀκόμη;
ἀγαπημένη.

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ

"Εδῶ στὴ σκέπη τοῦ Κυρίου ἀναπαύονται

οἱ γλῶσσες τῶν ζητιάνων,
τὰ πνευμόνια τῶν στρατηγῶν,
τὰ μάτια τῶν πληροφορισθότων,
τὰ δέρματα τῶν μαρτύρων.

στὸ ἀπόλυτο
τῶν φακῶν τοῦ μικροσκοπίου.

Ξεψυλλίζω φέτες σηκωτιοῦ Παλαιᾶς Διαθήκης,
στ' ἀσπρὰ μνημεῖα ἐγκεφάλου διαβάζω
τὰ ιερογλυφικά
τῆς παρακμῆς.

'Ιδού, Χριστιανοί,
Ούρανός, Κόλαση καὶ Παράδεισος
σὲ μπουκάλες.
Κι δχι θρῆνος
οὕτε κάν στεναγμός.
Μονάχα ἡ σκόνη βογκάει.
Βουδή εἶναι ἡ Ιστορία
στριμωγμένη
σὲ τριχειδή ἀγγεία.

"Η Ισότητα δουσή.
"Η ἀδελφότητα δουσή.

Κι ἀπὸ τίς τρίχωμες οημαίες τῶν θανατερῶν παθῶν
ἐμεῖς μέρα τῇ μέρα
τραβᾶμε
κλωστές σοφίας.

ΑΡΠΑ

'Απ' δλα τὰ ἔγχορδα δργανα μ' ἀρέσει
ἡ ἅρπα ἡ διπλωμένη ἀπὸ χέρι σὲ χέρι
'Απὸ αἷμα σὲ αἷμα. 'Απὸ καταστροφὴ σ' ἀπελευθέρωση
('Απὸ

λάθος σὲ τελειότητα.

'Απ' δλα τὰ ἔγχορδα δργανα μ' ἀρέσει
ἡ ἅρπα τῆς θεραπείας
'Η μουσικὴ τῆς ἥχει στὸ θαθὺ κέντρο τοῦ ἀνθρώπου.
Κι ὁ Βασιλιάς Δαΐδις τὴν παιζει,
Αὔτὸς ποὺ ποτὲ δὲν ἦταν,
Αὔτὸς ποὺ πάντα θὰ εἶναι ὅταν τὸ κερὶ¹
λειώνει ἡ σάρκα
σηκώνεται ἀπ' τὸ κόκκαλο.

ΑΓΑΠΗ

Δυὸ χιλιάδες τσιγάρα.

'Εκατὸ μιλια
ἀπὸ τοῖχο σὲ τοῖχο.
Μιὰ αἰλωνιότητα καὶ μισή ἀγρύπνια.
πιό ἀγραφη ἀπ' τὸ χιόνι.

Τόνοι λέξεις
παλιές σὰν τὰ σημάδια
ἐνὸς παλτύποδα στὴν ἄμμο.

'Εκατὸ διβλία ποὺ δὲ γράφαμε.
'Εκατὸ πυραμίδες ποὺ δὲ χτίσαμε.

Σκουπίσματα.
Σκόνη.

Πικρὴ
σὰν τὸ ἀρχίνισμα τοῦ κόσμου.

Πίστεψέ με ὅταν λέω
ἦταν δμορφα.

ΩΔΗ ΣΤΗ ΧΑΡΑ

'Αγαπᾶς μονάχα

δταν άγαπᾶς μάταια.

Δοκίμασε ξναν ἄλλο ραδιονιχνευτή
δταν δέκα ἔχουν ἀποτύχει,
πάρε διακόσια κουνέλια
δταν ἑκατὸν ἔχουν πεθάνει:
μονάχα αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμη.

Ρωτᾶς τὸ μυστικό.

Ἐχει μόνο ξνα δνομα:
πάλι.

Στὸ τέλος
ξνα σκολι κουβαλάει στὰ σαγόνια του
τὴν εικόνα του μές στὸ νερό,
ἀνθρωποι διδώνουν τὸ νέο φεγγάρι,
σ' ἀγαπάω.

Σὰν καρυάτιδες
τὰ ὑψωμένα μας χέρια
δαστοῦν ψηλὰ τὸ γρανιτένιο φορτίο τοῦ χρόνου

καὶ νικημένοι
πάντα θά κερδίζουμε.

ΛΙΜΑΝΙ

Ἄλλα ἡ θάλασσα μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ γῆ.
Κι ἡ γῆ μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ θάλασσα.

Καθήλωσαν
γέρανους, λιχνούς ἀγγέλους,
λογάρισαν
τὸ θρῆνο τῶν χειμερίων σειρήνων,
προειδῶν
τὴ νευρική ἀνησυχία τῶν σημαδούρων,
σχέδισαν
τὸ λαδύρινθο τῶν δρόμων γύρο στὸν κόσμο.

Κατασκεύασαν
τοὺς Μνιώταυρους τῶν πλοίων.

Ἄνακαλύψαν πέντε ἡπείρους.

Ἡ γῆ μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ θάλασσα.
Κι ἡ θάλασσα μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ γῆ.

"Ο, τι ἀπόμεινε
εἶναι ξνα μικρὸ σπίτι πάνω ἀπ' τὸ κανάλι.
"Ἐνας ἄντρας ποὺ μίλησε μαλακά,
μὰ γυναίκα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.
"Ο, τι ἀπόμεινε εἶναι ἡ δραδινὴ λάμπα,
ἡ ἡπειρος τοῦ τραπεζιοῦ.
τὸ τραπεζομάντηλο, ξνας γλάρος ποὺ δὲν πετάει νὰ φύγει.

"Ο, τι ἀπόμεινε
εἶναι ξνα φλυτζάνι τσάι,
δ πιὸ δαθύς ώκεανὸς τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἀνάμεσα στοὺς πρωταρχικούς βράχους
ὅπου τὰ πνεύματα τῶν πουλιῶν
ραγίζουν τοὺς γρανιτένιους σπόρους
καὶ τ' ἀγάλματα τῶν δέντρων
μὲ τὰ μαύρα τους χέρια
ἀπειλοῦν τὰ σύννεφα,

ξαφνικά
φτάνει μὰ δουῆ,
σὰν ἡ ιστορία
νὰ ξεριζώνεται,
τὸ χορτάρι ἀνατριχιάζει,

ΥΔΡΙΑ

ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ

Ὥ άκρογιάλι....

"Ὥ άκρογιάλι πιὸ γλυκό μου ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ὃ οὐλασσα! Καλέτυχος ποὺ πιὰ μου δόθηκε στοὺς τόπους μου γὰ ἔμαρθρο!
"Ὥ μέρα ωραῖα! Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη κάποτε μέντος στὸ νερὸ ἀλλάζοντας τὰ χέρια τάραζα τὶς Ναιϊάδες! Νὰ γὰ λιγούλα τῆς πηγῆς, ἐκεὶ τὸ στήθινος ἔδγαλε τὰ (φύκια):
ἐδῶ γὰ ἀποικειὰ ἡ δική μου γιὰ τὶς σιωπήλες ἔπιθυμοις,

"Ἐξησα! κι οὔτε ποτὲ πιὸ κακή μου μοίρα θὰ μένει
θὰ μὲν ἀρπάξει αὐτὸ ποὺ μου ὅως ὥρα παλιά.

Μετάφρ.: ΣΩΚΡ. Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

οἱ δράχοι τρέμουν,
ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς σκάει
καὶ φυτρώνει

ἔνα μανιτάρι,

τεράστιο σὰν τὴν ίδια τὴ ζωὴ,
γεμισμένο μὲ διοεκατομμύρια κύτταρα
τεράστια σὰν τὴν ίδια τὴ ζωὴ,
αἰώνια,
νερένια,

δγαίνοντας στὸν κόσμο γιὰ πρώτη
καὶ τελευταία φορά.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΝΕΚΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Αὐτὸ εἶναι ξνα ἀγόρι.
Αὐτὸ εἶναι ξνα κορίτσι.

Τὸ ἀγόρι ἔχει ξνα σκύλο.
Τὸ κορίτσι ἔχει μὰ γάτα.

Τί χρῶμα εἶναι δ σκύλος;
Τί χρῶμα εἶναι ἡ γάτα;

Τὸ ἀγόρι καὶ τὸ κορίτσι
παίζουν μπάλλα.

Ποῦ κυλάει μπάλλα;

Ποῦ εἶναι θαμμένο τὸ παιδί;
Ποῦ εἶναι θαμμένο τὸ κορίτσι;

Διαβάστε
καὶ μεταφράστε
σὲ κάθε σιωπή καὶ σὲ κάθε γλώσσα!

Γράψτε
ἔσεις ποῦ
είστε θαμμένοι!

Μετάφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά: ΣΩΚΡ. Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

'Ο Miroslav Holub εἶναι ξνας ἀπ' τοὺς πιὸ σπουδαίους ποιητές τῆς σύγχρονης Τσεχοδλοβακίας καὶ μιζὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους τῆς ἐπιστήμονες. 'Η ἐπιστήμη κι ἡ ποίησή του εἶναι σύγχρονες μορφές καὶ κάνουν δυνατή μὰ ποιητικὴ γλώσσα, ποὺ στὴν ἀρχέγονη μορφή τῆς δέχεται καὶ δικαιώνει τὰ ἐπιστημονικὰ σχήματα καὶ τὴ σύγχρονη πρεγματικότητα: μένει στὴν ούσια τῆς ἡ παλιά, ἀνθρωπινὴ γλώσσα ποὺ χαίρεται νέα ζωὴ. Κι ὅπως λέει δ Ἰδιος, θὰ πρεπεὶ δ κόσμος «νὰ διαβάζει τόσο φυσικά τὰ ποιήματα, δοσ διαβάζει τὶς ἐφημερίδες ἢ πάει στὸ ποδόσφαιρο. »Οχι νὰ τὰ θεωρεῖ τίποτα πιὸ δύσκολο ἢ ἐκθηλυμένο σπουδαῖο.